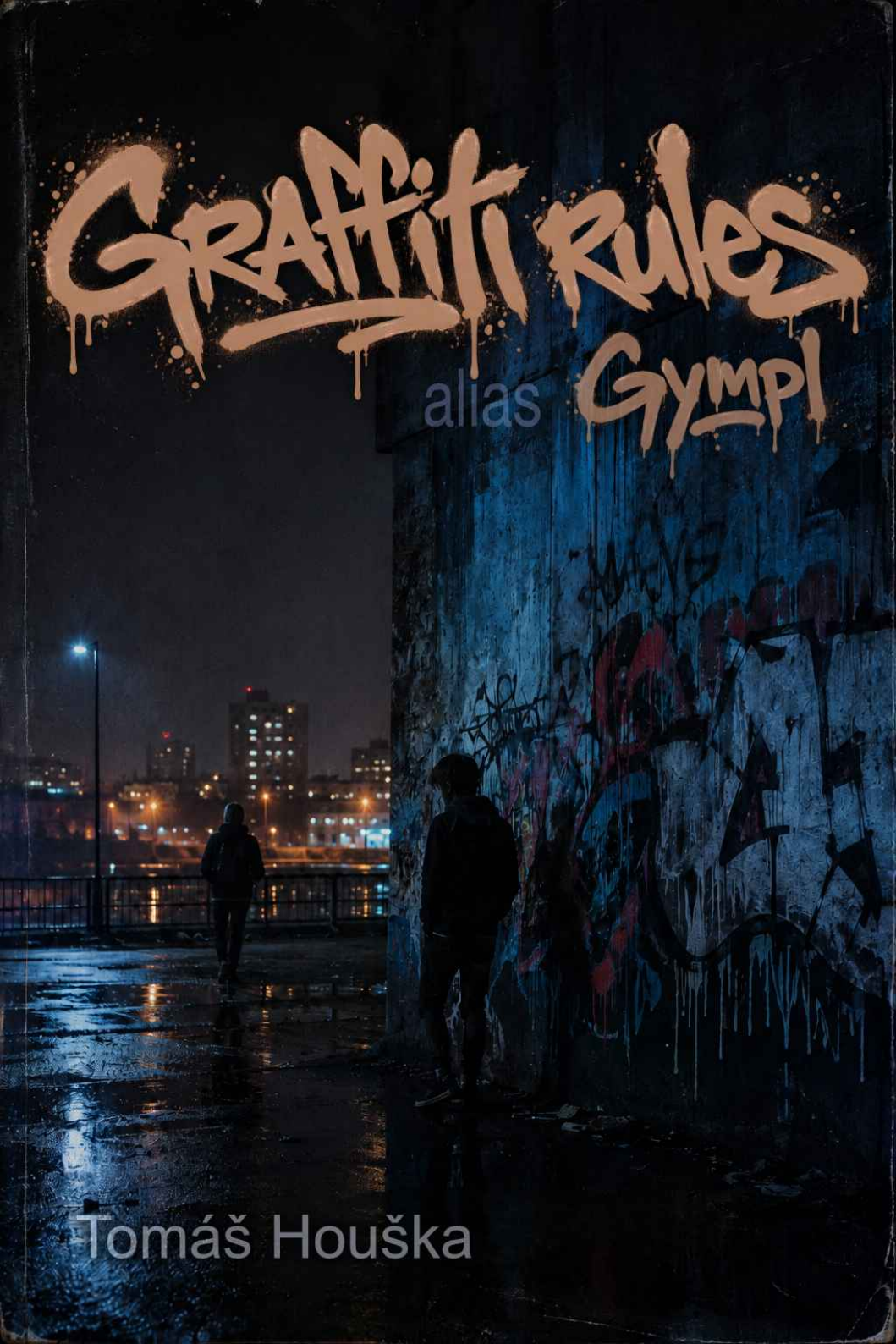

Graffiti Rules
alias Gympl
Tomáš Houška

Graffiti rules

Četba výhradně
na vlastní nebezpečí
neposkytujeme žádné záruky
na jazykové, estetické
nebo morální újmy
způsobené přečtením
této knížky.

Graffiti rules

Tomáš Houška

Graffiti rules
alias Gympl
© Tomáš Houška 2000, 2007, 2026

Graffiti rules
alias Gympl
3. vydání. – Praha
Tomáš Houška, 2026
208 stran
ISBN 978-80-86065-82-3 tištěná
ISBN 978-80-86065-84-7 epub
ISBN 978-80-86065-83-0 pdf

„Vaše Veličenstvo, čemu vládnete?“

„Všemu,“ odpověděl král velmi prostě.

„Všemu?“

Král rozvážně ukázal na svou planetu, na ostatní planety a na hvězdy.

„Tomu všemu?“

„Ano, tomu všemu,“ odpověděl král.

Byl to totiž vladař nejen absolutistický, ale i vševládnoucí.

„A hvězdy vás poslouchají?“

„Ovšem,“ řekl mu král. „Uposlechnou ihned. Nesnesu nekázeň.“

Taková moc malého prince oslnila. Kdyby on ji měl, viděl by ne čtyřiačtyřicet, ale dvaasedmdesát nebo sto, nebo dokonce dvěstě západů slunce v týž den, aniž by musel někdo posunout židli! A poněvadž mu bylo trochu smutno při pomyšlení na jeho malou, opuštěnou planetu, dodal si odvahy a požádal krále o jednu laskavost:

„Chtěl bych vidět západ slunce… Udělejte mi radost… Nařiďte slunci, aby zapadalo…“

„Kdybych nařídil generálovi, aby létal od květiny ke květině, jako létá motýl, nebo aby psal tragédii nebo aby se proměnil v mořského ptáka, a generál by rozkaz neprovedl, čí by to byla chyba?“

„Vaše,“ odpověděl pevně malý princ.

„Správně. Je třeba žádat od každého to, co může dát,“ odvětil král. „Autorita závisí především na rozu-

mu. Poručíš-li svému lidu, aby šel a vrhl se do moře, vzbouří se. Mám právo vyžadovat poslušnost, protože mé rozkazy jsou rozumné.“

„A co ten můj západ slunce,“ připomněl mu malý princ, který nikdy nezapomínal na otázku, když ji jednou dal.

„Budeš mít ten svůj západ slunce. Vyžádám si ho. Ale poněvadž umím vládnout, počkám, až k tomu budou příznivé podmínky.“

„A kdy to bude?“ otázal se malý princ.

„Hm, hm!“ odpověděl král a podíval se nejprve do tlustého kalendáře. „Hm, hm… bude to dnes večer asi ve tři čtvrti na sedm. A uvidíš, jak jsou mé rozkazy přesně plněny.“

(Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ)

1. MATIKA

„Hele, Sančo, ukaž mi sešit, já si to vopíšu vod tebe...“ se Petr polohlasně obracel na svýho souseda.

„No jo...“ podíval se na něj Sančo přes brejličky a flegmaticky Petrovi šoupnul sešit. Petr se do něj zadíval a při tom pohledu na něj padlo zděšení „Co to tam máš?! To je ta definice, co nám Milan diktoval?!“

„No, poznámky, ne?“

„Tý jo, ale v tom aby se prase vyznalo...“

„Já se v tom vyznám docela v pohodě!“ Sančo nechápal, kde je problém.

„Co tam má?“ naklonila se k Sančovi Klára.

„No hele, von si to všechno píše slovo vod slova. Von snad, když Milan řekne, že je tu vydejchanej a zaprděnej vzduch, tak to napíše in-line mezi ty definice...“

Klára se rozesmála „Hele, ale to přece nemůže stihnout, dyť by musel umět těsnopis...“

„Von to taky nestíhá... koukni... tady sou z těch vět vždycky jenom tak tři slova a na ně plynule navazujou jiný tři slova z jiný věty a dokončený je to zase jinou větou...“ kroutil hlavou Petr.

„A nepíše si sudý řádky matiku a lichý třeba bižuli, aby v tom bylo takový to mezioborový propojení?“ sedla si Klára zase na svojí židli.

Petr se snažil najít systém Sančova sešitu „No fakt! Jak tam dívám, mihnul se mi tam Caesar!“

„Ty vole, von snad eště dostane nobelovku za předefinování integrálu podle Petronia.“ ulítlo Honzovi, kterej jinak seděl v kanadách a celej v černym úplně letargicky.

Milan tam nahlíd a zacukalo mu v koutcích.

„Náhodou, já tu mam všechno!“ bránil se autor zápisu.

„Hmm, tak jo...“ kapituloval Petr. „Kláro, ty to máš?“

„Takže…“ zvýšil Milan u tabule hlas, jako že maj všichni sledovat, co to práská na tabuli.

„Ale když já sem…“ lamentovala Klára a tak se Petr otočil na Martinu.

V tom se rozlítly dveře, vešel dlouhán obecně zvaný Velryba a Renda. „Nám na Karláku ujel bus…“ Oznamovali dvojhlasně. „…totiž, my bysme to normálně stihli i tim v třicet devět, jenže vono… asi jak dneska prší… je zabarikádovanej celej most a…“

„…Indiáni vytrhali koleje, tchýně se ti zašprajcovala ve vaně a musel si volat hasiče, aby autogenem rozřezali vanu, a vyprostili ji a tak. Já vim.“ přerušil proud Velrybovy výmluvnosti Milan. „Koneckonců je teprv osm dvacet, takže budem pokračovat…“

Nově příchozí se usadili v maličký třídě za lavice sesazený do takového hranatého U, uvnitř nějž tu a tam brousil matikář Milan.

„Petře, puč mi to taky…“ špitla Klára mezitim. Petr neřešil, co na to Sančo, a podal jí rozevřenej sešit.

„Takže…“ začal zase Milan u tabule.

„Ty vole!“ zařvala v tu chvíli zcela nekontrolovaně Klára. „Teda promiň, Milane… Když…“ a začala klokotat smíchy „Von tady fakt pere přes sebe hlava nehlava dězák s matikou. No Cézar, fakt.“ A pak se zhroutila v záchvatu smíchu.

Milan zůstal stát, ruka s křídou mu pomalu klesla od tabule dolu…

„Cézar,“ řvala smíchy nepříčetná Klára „já vám něco přečtu…“ a několik dalších vteřin se dusila ve svém výbuchu. „zemřel přirozenou smrtí…“ cedila mezi palby smíchu dál Klára, který přeskakoval hlas „…po sedmadvaceti ranách nožem.“

To už nevydrželi ani ostatní a padali smíchy taky. Tedy kromě Sanča, který na ně docela nechápavě zíral.

Milan seděl za katedrou, hlavu pohrouženou do dlaní a tiše bublal, nebylo přitom jasné jestli smíchy nebo nářkem.

„No, vono po sedmadvaceti ranách nožem je celkem přirozený, že zemřel…“ zdvihnul Milan hlavu a vrátil se k tabuli.

„Takže…“

„Jé, ahoj Milane, promiň, že du pozdě, já sem se ňák…“ vešla Monika, která vytřepávala vodu z deštníku.

„Aha…“ konstatoval Milan „tak, kdo tu ze septimy eště neni?“

„Eště Martin Novotný, ale ten že by chodil na vosmou… To je blbost.“ uklidňoval matikáře Petr.

„Tak to je dobře.“ ulevil si Milan. Vzal křídu, stoupnul si zase rozhodně k tabuli… a zamyslel se. „Sakra, co sme to dělali?“

„Derivovali sme sedmadvacet ran nožem, Milane.“ připomněla mu Klára.

„Jasně… nemáte někdo nůž?“ rozhlídnul se Milan.

„Cézar už je mrtvej, Milane!“ ubezpečil ho Petr.

„Ten se má…“ povzdechnul si matikář „a… nepříde eště někdo?“ Podíval se s obavami ke dveřim.

Nic se nedělo.

Vzal si teda znova křídu do ruky a začal. „Cézar, totiž derivace… Hergot, co mě blbneš, to sem vám právě nadiktoval…“ zakabonil se „integrály…“ Otevřely se dveře.

V nich nestál Martin Novotný ani děda Mráz, ale Jana. „Milane, máš u mě dole v kanceláři telefon. Volá ta ženská, ze školskýho úřadu, co tě včera sháněla…“

„Integrály Cézara na třetim orbitu…“ plakal dojetim Milan, když vycházel ze třídy k telefonu.

„Hele, neni von ňákej nesoustředěnej?“ komentoval to Petr.

Jindra na zadní lavici zavrtěl hlavou. „To je psycho!“

✳

„Prosimtě, vo Milanovi mi ani nemluv…“ ušklíbla se Marie. „Zased si na mě, debil jeden.“

„Jak to?“ Divil se Michal.

„No, jak psali ten test, jo… jak sem tam na něj přišla pozdě, tak to von tehdy jako uznal, že už ho nemůžu stihnout a tak mi ho dal psát dneska. A tam byly takový kraviny… no samozřejmě to nemůžu mít!“ Rozčilovala se. „Já sem mu řikala, hele ale to sou věci,

co ste dělali v říjnu, jak sem marodila, ale jemu to ňák nemohlo dojít...“

„Hele a neměla ses na to zeptat předem?“ nechápal její rozčílení Martin.

„Jéžiš Marijá, a copak mam pořád myslet na to, jestli sem tu náhodou na něco nebyla a že si to mam někde sehnat?! A vod koho asi. Stejně je na mě zasedlej; pak se na mě tak šklebil a ptal se, jestli vim, kolik mam pozdních příchodů.“ pokračovala ve své litanii.

„A co tam bylo?“

„Ale copak já vim? si to nechci pamatovat!“

„A myslíš, že blbý...?“ vyjadřovala Pavla účast.

„No jasně, to bude čistá nula,“ mávla Marie rukou.

„Co? Drbete Milana?“ Přidal se Petr. „Je ňákej divnej, že jo. Vod tý doby, co... No já nebudu pomlouvat...“

„Cože? To začalo zajímavě!“ rozšířily se Marii zorničky.

„Ale... tuhle s ní přijel, taková divná osoba...“

„To myslíš tu ťunťu?“ mávla rukou Klára.

„Ťunťu? Mně teda přišla spíš jako pěkná megera.“ nesouhlasila Pavla.

„To mluvěj zkušenosti!“ zasmál se Petr.

„Si měl takovou mergli doma?“ docela upřímně užasla Marie.

„A Milan mu jí přebral, a proto vo ní teď šíří, že je to megera.“ halasil Velryba přicházející taky na jednu.

„Jo. Matikáři sou pěkný kurvy...“ plynule s potutelnym úsměvem pokračoval Petr v jeho myšlence.

„Stejně je to podraz, protože v septimě sme už dávno matiku neměli mít.“ rozčilovala se Klára. „Já vim, že za to teda Milan nemůže, ale je to pěkná blbost. Podívej se Velryba může jít přednášet dějiny umění, a kdyby tady byl jinej systém, tak už to dávno moh dělat na fildě a byl by šťastnej člověk. Místo toho drtí matiku – stejně to vždycky posere, protože ho nebaví a neumí to...“

„...a hlavně to do tejdne zase zapomene,“ přisadil si Petr.

„Tak to pudem říct tý inspektorce," souhlasil Velryba.

Stáli v hloučku v parku mezi stromama, jenom pár metrů od vchodu do školy a vespolek kouřili. Byla přestávka.

V Janině kanceláři, honosně označené tabulkou SEKRETARIÁT postávalo tak asi třicet lidí a každý si žádal cosi napsat, vyplnit, doplnit, potvrdit apod. Občas zazvonil telefon a ačkoli termín multitaskingu Janě neřikal vůbec nic, v praxi předváděla všem oklamaným uživatelům Windows, které se za multitasking vydávají, že to může docela dobře fungovat.

„Já potřebuju potvrzení na tramvajenku..."

„Hele, jak je takovej ten papír na daně..."

„Hele, nevíš, jestli máme dneska plavání nebo basket?"

„Jano, Jim a Liz nás posílaj, abys nám dala druhej díl Headwayů."

„Nevidělas tu Ivu?"

„Já bych tě poprosil o potvrzení pro mámu k soudu... potřebuje tam mít, kolik je tady roční školný."

„Já si sem jenom dám raketu, já jí nechci nechávat v šatně..."

„Nevíš, kdo má klíče od terciánský šatny?"

„Nenechal tady pro mě něco Marek?"

„Jenom jedno potvrzení, aby mi dali tramvajenku..."

Když to na chodbě hlasitě cvaklo a minutová ručička se vzpřímila, jako že je už opravdu deset, bleší trh v otevřených dveřích kanceláře začal odplývat, až tu bylo prázdno. Plácek v parku před školou už se taky prázdnil.

„Hele, už je deset." koukla Klára na hodinky, zatvářila se jako při konkursu na bestiální sedmdesátiletou čarodějnici, a pomalu se s ostatníma vydala do třídy.

„Deš?" mrknul Michal na Marii. Ta zhodnotila délku cigarety a mávla rukou. „Ále, vono se to nepodělá."

„Teď je Chvála." pokoušel se její postoj zvrátit.

„To teda bude... Ále, Chvála je mi fuck. Seru na něj. Až dokouřim." oznámila rozhodně.

„Si teda drsná," kývnul uznale hlavou a sám zamířil dovnitř, protože tušil, že už je minuta – dvě po.

✳

Sekretářka Jana si už balila věci a na roh stolu skládala, co má vyřídit zejtra. Před školou zachřoupal drolící se asfalt, a taxík, poté co tu vyložil zákaznici, odsvištěl parkem pryč. Zacvakal zámek a vešla Mirka. Předsedkyně správní rady. Taková... největší šéfová.

„Jak to, že je tam v těch šatnách zase takovéj bordél?" Spustila zvláštní pozdrav s nápadně protaženejma vokálama.

„Asi si ho tam udělali..." pokrčila Jana ramenama a šla se obout.

„Ty už deš?" podivila se Mirka. „Teď?" a zatvářila se eště kyselejc.

„Jo, jo, Mirko. Je půl čtvrtý, já musim do školky pro potomka, nakoupit, udělat večeři..."

„Jakou večeři, prosimtě..." zavrtěla hlavou s výrazem naprostého nepochopení, o jakýchže pojmech to Jana mluví.

„Mam děti a příde hladovej mužíček..."

„Si něco udělaj!" Mirka mluvila ze zkušenosti. Ona večeři nikdy nedělala.

„Mějte se tu hezky, čau." A Jana s úsměvem vklouzla do bundy, přehodila si kabelku přes rameno a vyrazila ke dveřim.

„To se tady s váma už ani nemůžu normálně domluvit? Dyť je teprv vodpoledne." nasadila zhrzená Mirka rádobyplačtivý tón. Pak ale zcela neplačtivě koukla k stolku s varnou konvicí. „Je tam kafe?" stihla dřív, než Jana zmizela úplně. Když ta na ni kývla, zeptala se ještě „... a je tam Tomáš?"

Janino „Jo" už splynulo se cvaknutim zavírajících se dveří.

Mirka si odložila kožich, zapálila ameriku a zapnula varnou konev. Pak nahlídla do vedlejší kanceláře, kde seděl Tomáš a probíral obrovskou hromadu seminárek, které se mu nakupily a které bude muset tenhle tejden nejen přečíst, ale taky obodovat, napsat autorům, co předělat, vyhodit, dodat a tak.

„Máš čas?"

„Jé, čau Mirko. Já si vůbec nevšim, že si přišla," vzhlídnul od papírů v klíně.

„Nevadí ti ten bordel v šatnách?"

„Mně je celkem fuk," řek docela upřímně.

„Mně vadí."

„Tak, že jo: Je vodpoledne, lidi už většinou vypadli, něco je tam rozházený..."

„Tak to tam ale nemůže vypadat tak, jak to tam vypadá. Když někdo vejde, co si pomyslí?"

„Že je bordel v šatnách. Sou i horší věci – třeba takoví trpaslíci..."

„Tak s tim něco uděléj," zakňourala.

„No, uklízet to nebudu, školník taky nemá v náplni práce uklízet v šatnách... Víš co, já ti zejtra ve vosum svolám všechny studenty a ty jim povíš, že ti vadí bordel v šatnách."

„Já jim nic říkat nebudu..." zhrozila se představy osmé hodiny ranní.

„Já taky ne. Blbce ze sebe dělat nebudu... Co potřebuješ?"

„Pod' na kafe."

„Na kafe?" Tomáš si promnul oči. Na klíně mu trůněj seminárky, na stole asi tak deseticentimetrová vrstva toho, co je akutní, doma dvě děti... a Mirka ho v půl čtvrtý tahá na kafe.

„Já s tebou potřebuju mluvit," dodala.

„Jo, jo. Já bych potřeboval tohle dorazit," a zhluboka si vzdychnul.

„To doděláš doma."

„Jo, jo." Tohle už taky znal. Dvě hodiny nad ničim v zakouřený vinárně. V šest je doma jako na koni. Tak kolem devátý uložit děti, kterejm aspoň poví ňákou pohádku a zazpívá písničku. Pak se Alena bude chtít milovat... nebo se možná spíš bude chtít pohádat. Vono někdy to může záviset i na tom, jestli byly v noci sluneční erupce v normě nebo mimo normu... anebo to taky prostě nemusí mít spojitost vůbec žádnou.

Opravdové dobro a opravdové zlo je jenom to, co nevyplývá z žádných kauzálních vztahů, jak říkal Lev Nikolájevič. Nemá příčinu, ani dopředu známý důsledek. Alenina nálada byla většinou taky buď opravdu dobrá, nebo opravdu špatná.

Jo, to dodělá doma, pomyslel si Tomáš, zatimco si Mirka vedle přelejvala svoje první kafe... ještě tedy než vyrazej na to vopravdový. Dodělá to doma. Tak mezi jedenáctou a druhou. Ale doma pak musim udělat eště... jinak mi to nezaplatěj... takže semináry bude dělat mezi jednou a třetí – čtvrtou.

Když se jednou svěřoval u piva kamarádovi psychologovi o svym pracovnim režimu, kdy jeden den v tejdnu nespal, aby stih všechnu práci, začal se tehdy Jirka chechtat. „Že nevíš, proč se směju?“ se pak zeptal... „No, takys toho ve finále zvládnul míň?“ přičemž slovo taky zdůraznil. „Já sem si málem uhnal infarkt, co ty?“ Jo, to byl docela dobrej černej humor, smáli se voba.

„Tý jo, je to nutný?“ zeptal se jí.

„Mam tady seznam úkolů, na který bys měl kouknout...“

Už je to tak. Dvě hodiny v zakouřený vinárně.

V tom vešla Bára. „Hele, já si du pro tu raketu...“

„Čau, Báro.“ Mrknul na ni.

„Nevíš, kam jí Jana dala?“

„Nemam ponětí.“

„Ale já sem si sem, no přesně sem dala dopoledne raketu!“

„Báro, je mi to vopravdu moc líto,“ omlouval se Tomáš, „ale já vo tvojí raketě nemam tušení.“

„To je teda pěkný. Tak já si k vám do kanceláře dám raketu za patnáct stovek, aby se mi neztratila, a vona tady neni.“

„Už si vzpomínám,“ zarazil se Tomáš, „já sem měl vodpoledne hroznej hlad a tak sem jí sežral.“

Chvíli nevěřícně stála a pak se namíchla ještě mnohem víc, než kdyby jí poslal do prdele rovnou.

„Hele, ale fakt, ale...“

„Je mi to líto. Raketa se možná eště najde, ale já vo ní nic nevim a pochybuju, že si někdo z nás všimnul, že sis sem právě ty položila raketu.“

„Sem si jí sem dala vo přestávce, Jana tu byla...“

„Kolik tu tak měla lidí? Dva? Deset? Třicet? A ňákej telefon? Tvojí raketu ani nezaregistrovala, a jestli, tak na to za dvě vteřiny zapomněla.“

„No tak mi na ní snad ale můžete dát bacha, né?“ nasazovala ukřivděný tón.

„Báro, prosim, přiď zejtra. Já teď vo raketě nevim, hledat jí nebudu, a mam něco na práci s Mirkou...“

Práskly dveře.

„Jo, a zejtra nám pan Václavík bude volat, že sme jí ztratili raketu,“ ulevil si. Pak si šel sbalit hromádku věcí do batohu, kdyby se doma třeba kolem třetí ráno začal nudit, a vyrazil s Mirkou řešit ty úkoly.

2. DOMA

„Co bylo? Bylo něco?“ ptal se Michala táta, když zjistil, že Michal je už ze školy doma.

„Né, co by bylo...“ ušklíbnul se Michal. Zdržovalo ho to. Potřeboval si něco vzít a vypadnout, protože už bylo šest pryč a představa, že by kluci na Michala u Voříšků nepočkali a šli někam sami, mu přišla nepřežitelná.

„Ve škole, myslim,“ dodal táta, když Michal nereagoval tak, jak by si představoval.

„Nic.“

Na to se táta zase zavřel do svý pracovny a sepisoval tam... Michal ani netušil co. Článek do ňákýho debilního vědeckýho časopisu? Skripta vo nenasycenejch kyselinách? Čert ví. Bylo mu to fuk. Tátu nic jinýho než nenasycený kyseliny nezajímalo. Teda možná eště trochu nasycený kyseliny.

Vlastně jo, zajímalo ho, jestli je Michal ve škole dobrej. Ani né tak jestli ho to baví, jestli to umí a podobně. Jeho zajímalo, jestli má jako dobrý známky, jestli taky jednou vystuduje chemii a stane se z něj vědec a docent... a vod doby, co byl Michal na škole, kde nejsou známky, nechtěl vod učitelů na třídních schůzkách slyšet, jak se Michalovi vede, co umí, co mu de, a na co by moh mít nadání. Vždycky se ptal, jak má to jejich hodnocení přepočítat na známky. Vod jedničky do pětky.

Učitelům tim pil krev a vobčas si ho pro to dobírali. Michala tim sral taky. Jakoby život bylo pět pitomejch čísel. Jakoby bylo kdovíjaký terno stát se vědcem, co furt čumí do blbejch papírů, před barákem mu stojí vokopaná stodvacítka a na dovolený byl nejdál na Lipně, protože víc si takovej docent a vědec za svůj plat nemůže dovolit.

Možná, že by mu v tý škole leccos šlo, ale moc věcí ho tam sralo. Když se z něj stal gymnazista a pochopil, jak moc tátovi de vo to, aby z něj měl taky vědce, začalo ho to srát nějak všechno. Komplet.

A jak na to sral, vono se to hodnocení postupně podělalo taky.

A vztahy s rodičema se pak rozesíraly a každou další třídní schůzku začaly bejt horší a horší.

Přišlo mu to k smíchu. Srát. To bylo vševystihující sloveso, které uměl časovat ve všech tvarech a vždycky dokonale vyjadřovalo jeho pocit ze světa.

„Nemáš hlad?“ vítala ho máma. I tohle ho sralo. Jako by nebylo nic, než to pitomý žrádlo. „Ne, voběd val sem.“

„Nic ti neschází?“ podívala se starostlivě.

„Ani ne,“ vodsek jí, aby mu už konečně dala pokoj.

„Michalíčku, a jak to, prosimtě, máš s tou češtinou a angličtinou... a kdo mi to eště řikal... biologii? Už sis to ňák vylepšil?“

„Co já vim. Snad jo.“ Kurnik! Vona mu bude do čtyřiceti řikat Michalíčku!

„Neměl by ses na to podívat?“ Michalovi se tmělo před očima.

„Jo. Já sem se na dnešek domluvil s jednou spolužačkou ze sexty, že si na mě s tou matikou chvíli udělá čas...“

Podívala se překvapeně. Ale nedůvěru tam nečet. A tak si zase sbalil věci, vyměnil pár blbostí v batohu a vyrazil do hospody.

„Možná, že se nad tim zdržíme...“ prohodil ve dveřích na vysvětlenou. „Já nevim, kdy přídu, vona bydlí někde na Zbraslavi... nemusíš na mě čekat, já si pak večeři vezmu sám.“

A zatímco na něj máma volala, že to bude připravený v lednici a stačí si to pak vohřát v mikrovlnce, šel.

✳

Když Tomáš vešel domu, zaslechl, jak z pokoje zní melodie večerníčku. Paráda! pomyslel si, tak to nebylo tak hrozný... Zul se a nahlédl do pokoje. „Ahoj!“ pozdravil Alenu a Elišku.

„Tati!!!“ ozval se nadšený výkřik a Tomášova dcera Eliška vyskočila z křesla a běžela se mu zavěsit na krk. Objal jí a chvíli se s ní točil. Pak se šel podívat na svého syna, který ležel v posteli a spal. Tomáš ho pohladil po hlavě a spolu s Eliškou se spokojeně uvelebili do křesla.

Alena koukala trochu nevraživě. „To budeš každej večer s Mirkou...? myslíš, že mě to tu baví?“

„A myslíš, že to s ní baví mě?“ kontroval.

„No to fakt nevim.“ zatvářila se nakysle.

„Psst!“ okřikla je Eliška, která se snažila soustředit na zbytek večerníčku.

Tomáš si Alenu přitáhnul k sobě „Mam překvápko...“

Podívala se s nedůvěrou.

„Ségra má v pátek volno a pohlídá nám děti a my můžem na koncert...“

Aleně se rozzářily oči „Máš lístky? Na co?“

Tomáš se zamyslel, jak to prezentovat „No slavný teprv budou... ale bude to dobrý.“

„Zas ňákej ten tvuj bigbít? Nový stroje nebo jak se to menuje?“

Tomáš zavrtěl hlavou... „Ne, takovej festiválek... asi pět kapel.“

Alena uznala, že cokoli je lepší než zůstat doma. „To si mam jako vejskat, co... asi jo...“

Eliška utrhla oči od televize a tázavě se podívala na Tomáše „My budem mít pejska?“ Oči se jí přitom rozsvítily jak baterky.

Tomáš se snažil z toho nějak vykličkovat „No pejska... víš to tady v bytě tak úplně...“ Eliška zesmutněla. Ale Tomáš to zachraňoval „ale v pátek příde teta...“

To Elišku uspokojilo „Jo... bude dělat pejska.“ Rodinné drama kolem pejska bylo pro tentokrát zažehnáno.

✳

U štamgastskýho stolu seděla mlčky čtveřice karbaníků a jejich mariášovky pleskaly o stůl. Hned vedle seděl otrávený Michal „Tohle je nahovno,“ zkonstatoval, „už tady zas akorát žvaníme, a co ten komín?“

„Ty ses asi posral!“ Okamžitě ho uzemnil Petr. „Na komín pudem, až budeš mít návrh, až budem připravený a...“

„Komín?“ Naklonila se k nim Pavla, protože ve všeobecnym kraválu slyšela tak každý pátý slovo.

„Prostě jeden komín...“ mávnul rukou Petr.

Hostinský mezitím donesl další várku půllitrů a s hlasitým bouchnutím je položil na stůl. Na účet, který získával podobu nakresleného trávníku, přibyla další řádka čárek. Pak se hostinský zarazil a vykulil oči na Jirku.

„Co to... co to... Tady si v hospodě, tady se nehulí tady se chlastá!“ Jirka se leknul a omluvně típal džointa. „No sory... no...“ Hostinský odcházel značně pohoršen a kroutil hlavou nad takovou drzostí.

„No, počkej, nezamlouvej to,“ podívala se Pavla dlouhým pohledem, kerej Petra odrovnával, protože v něm bylo možný číst velice různorodý signály. Přeložil si to jako návrh na určitou výměnu informací za... No, to se eště uvidí.

„Nejseš ty ňák zvědavá?“ Odbyl ji tónem, kterej řikal Ptej se. Chci se s tebou bavit, tvoje otázky mi imponujou.

„Vezmete mě s sebou?“ útočila dál.

To byl teda těžkej kalibr. Proč? Proč chce jít s nima? Zajímá jí to malování? Nudí se? Nebo se s nim chce vyspat? Neni za tim něco jinýho?

Je vožralá!

Až vystřízliví, možná to uvidí jinak. Jenže bejt někde s Pavlou sám, to se taky nestává každej den.

To byl tok myšlenek rychlejší, než jak vo tom čet u těch tajnejch agentů. Pavla je pěkná holka... vlastně moc krásná. Jakto, že si toho až teď ňák víc nevšimnul?

Ale kde? Domu jí vzít nemůže. To by musel jedině někdy dopoledne, až tam nikdo nebude... Ale co teď'...

„Ses zbláznila?!" řekl jí na to.

„Dneska?"

Petrovi se roztočily mozkový závity. To by vlastně moh bejt dobrej nápad, pomyslel si. Vyrazej na takovej menší bombing. Hlavně žádnej průser... ... a pak jí třeba dostane do postele... ale kde? Jenže dneska to nejde, nejdřív to musí všechno pochystat.

„Ne!" řek se vší rozhodností.

✳

Ráno bylo lezavo. Monika s Pavlou stály u otevřeného okna a držely v ruce horní konec hadičky. Zezdola k nim doléhal lomoz a hlas matikáře a fyzikáře Milana „Holky, slyšíte mě? můžete začít…"

Pavla vzala konvičku na kytky a do trychtýře nasazeného na horní konec hadičky se spustil pramínek vody.

Dole kolem plastového barelu postával zbytek třídy i s Milanem a všichni upřeně sledovali pokus.

Michal jakoby vnímal napětí v vzdouvajícím se barelu „Hele, už se něco děje..."

Barel byl pečlivě zašroubovaný a jediným otvorem vedla právě ta hadička, kterou o dvě patra výše třímala v rukách Pavla s Monikou. Kolem otvoru, kterým byla hadička provlečena prosakovala voda, a to přesto, že spáry byly celé zalepené a oblemcané Chemoprenem.

Martin sledoval akci s vrcholným soustředěním „Tady to trochu teče, nevadí to?“ Milan pokrčil rameny, ale zdálo se, že ví, co dělá. „Počkej, až tam tu konev nalejou celou…“

Najednou se ozvala tupá rána a plastový puknul po celé délce. Gympláci uskakovali na všechny strany před proudem vody.

Michal zíral jako u vyrtžení „Tý jo!“

Klára chytla největší sprškua neopomněla to komentovat „Ty vole, já sem durch…“ Popravdě přeháněla... ale to jí bavilo.

Milan se nadšeně usmíval. „Tak co... kdo mi to vysvětlíte fyzikálně?“

Klára se zkusila využít situaci „Měla bych se jít převlíknout...“ Michalovi to šrovotalo v hlavě „Já to nechápu... jak to že stačila jedna konvička?“ A pro jistotu si zapálil cigaretu.

Milan se na něj podíval tak zle, jak jenom uměl „Kolman, ve škole se nekouří!“

Michal znejistěl „Nejsme ve škole, jsme před školou...“

Ale Milan neváhal, utrhnul mu cigaretu vod pusy a letěla do koše, rovnou přidal otázku „Tak Michale, vodní sloupec je vysoký 12 metrů…“

„Jakej sloupec?…myslíš tu hadičku..?“

„V konvi byly dva litry vody… jak velkej hydrostatickej tlak v kanystru vznikl…?

Michal se zatvářil jako idiot „Já nevim ...to se něco násobí?“

Milan na něj měl dopal. Kdyby byl Michal hlupák, tak by to Milanovi vadilo míň. Ale Michal byl chytrej kluk. Jenže ignorant. „Hele, že ses vybod na ten příklad, co ste měli udělat doma? ...by ses neptal jako blb!“

Petr zapřemýšlel „Množství tý vody není důležitý, co? Důležitá je vejška sloupce... a ...hustota?“

Milan si oddech. „No, aspoň tak.“

Michal si oddechl taky „A bude klid...“ pak se mu vetřela myšlenka, že se podobný příklad může objevit v písemce. Zahnal jí.

Když fyzika skončila, Michal příhodu s barelem odsunul do dávných vzpomínek. „Too je metrix, tyhle fyziky... vždycky se něco rozbije nebo shoří...“

Martina to rozesmálo „No vo to de, ne?“

Petrovi metrix asocioval klub Matrix, kde se kalilo minulý týden na Morčatech a taky že v Rock-café se dneska odehrává koncert. „Metrix bude večer ...co?“

Všichni souhlasili.

✳

Laďka měla doma takovou tichou domácnost. Laďčin táta, pro všechny známé a sousedy povídavý a žoviální pan doktor, se rozhodl, že z dcery vychová úspěšnou stomatoložku, která jednou převezme pýchu jeho života – kvetoucí ordinaci. A Laďka celou svou existencí odporovala této představě. Zatímco docela obstojně zpívala, z přírodovědných předmětů byla pravidelně na pokraji propadení a následného uškrcení.

Za okny už se zatáhlo. Laďka dopočítala svou porcičku příkladů, jejichž smysl stejně nikdy nepochopila, když jí vyrušila esemeska. Protáhla se a s radostí přečetla.

Potichu vykoukla ze dveří svého pokoje. Předsíní zněly zvuky jakéhosi duchaplného seriálu. Jako myška se protáhla ke dveřím a natáhla tenisky. Když sahala po bundě, otevřely se dveře obýváku a v nich překvapený táta.

„Kam deš?“ podivil se jejímu počínání.

„Za Pavlou, dyť víš, že sme se domlouvaly...“

„No, vo tom sme snad už mluvili, ne?“ táta se tvářil, jak může Laďka plácat takové hlouposti, které jsou navíc už mnohokrát vyřešené, „máš přes víkend počítat matiku, ne? Si měla štyrku z písemky...“

Provrtával jí očima, ale Laďka už neříkala vůbec nic. Se slzama v očích zmizela v pokojíčku, lehla si do postele a přikryla hlavu polštářem, aby neslyšela, jak táta pucuje mámu „Vona je úplně blbá, ne? Si myslí, že může trajdat po nocích... štyrky z písemek ...a chce trajdat po nocích... Nic neříkáš? Jí to

schvaluješ?“ Přitáhla si polštář blíž k uším, takže slyšela jenom tlukot vlastního srdce. A viděla dlouhou nekonečnou tmu.

3. V KLUBU

Tmou probleskovaly ostré barevné spotíky, které se prodíraly chuchvalci umělého dýmu.

Zpěvák se vyžíval v množství stříkajícího semene, které v textu svého songu vychrlil na posluchače. K tomu přidal nějaké prdele, čuráky a píči.

Viditelnost byla tak metr - dva. Klub se chvěl basovými tóny tuc tuc. V polotmě se tančilo, křičelo, nějakým zázrakem se zatím uprostřed parketu ještě nesouložilo.

Petr popíjel na baru pivo, Michal vedle něho, balí si cigáro. Balené cigáro vypadá drsně. Oba pozorovali rozdováděné holky kolem.

Objevil se Tomáš s Alenou „Jé čau, Tome“ ozývalo se z různých koutů a Tomáš jim radostně mával. Na velké popovídání to nebylo, protože kapely nedávaly žádnou příležitost. Vzduch se třásl a jediné, co se dalo smysluplně udělat, bylo buď tančit v hustém davu, nebo se spráskat u baru. Mnozí přítomní intenzívně pracovali na obojím.

Ne že by z toho Alena měla radost. Tohle její parketa nebyla. Bylo to tu moc underground, žádná profláklá kapela se superzvukem a scénou, ale prachsprostá smršť, která slabší nátury vymete ze sálu.

Po pár vínech a hodince křepčení si propocená Alena šla odskočit. Před zrcadlem chumel vyzývavých holek... některé z nich na ni taky kamarádsky volaly Čau... Upravovaly si podprsenky, malovaly se, a štěbetaly. Z toho byla ještě špatnější než z muziky.

Když uprchla ven, sedli si s Tomášem na chvíli ve vedlejší místnosti u baru „Co se to tu děje? Tady je celá tvoje škola, nebo co?“ nebyla nadšená.

Souhlasně kejval „Pár jich tu je...“

„Hele ale voni se k tobě chovaj, jo dybys byl jejich kámoš...?“

„To je super, ne?“ nechápal, co se jí nelíbí.

„Si vadnej?“ přišla si jak v Jiříkově vidění.

Noční tramvaj na zastávce čekala a čekala. Partička studentů se do posledních dveří vehnala jako vichřice, protože každý myslel, že už už zabzučí signál nad dveřma a tramvaj jim frnkne. Ale depak. Tramvaj stála a čekala i potom. Jenom pár houmlesů vrhlo podezíravý pohled, kdo že je to tím dusotem probudil.

Pavla, Klára, Jirka, Marie, Michal i Petr byli rozchechtaní a v očekávání toho, co přijde. Kdo ví, co může vlastně přijít. Konec světa? Další nekonečné pokračování kalby? Zabrali zadní plošinku. Jirka se objímal s Marií. Konečně se rozblikalo oranžové světlo dávající na srozuměnou, že se pojede.

Zdivočelý Petr ale proskočil dveřma dřív než se zavřely a naskočil vzadu na oj tramvaje. Tramvaják si ho zdá se nevšim, protože jinak by Petra nejspíš hnal. Ale měl asi jiný starosti. Petr tedy vytáh tlustý fix a během dvou vteřin nakreslil přes zadní okno svůj tag. Zrcadlově, aby to bylo dobře čitelné uvnitř.

Pak se tramvaj rozjela a Petr se levačkou chytil stěrače. Fix v puse a pravačkou se přidržoval. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, že úplná sranda to zas nebude, ale za zděšení v očích Pavly a Kláry mu to stálo. Stejně se vezl jenom kousek... na Karláku seskočil a vběhnul do vagónu.

„Si vůl!“ uvítala ho Pavla. To znělo dobře, komentuje to, pomyslel si...

Na Pavláku vystoupili a zamířili do Bruselské. Teď konečně jakoby dozněl bengál z koncertu a nervozita projíždějících aut. Tady byla černá vonící noc.

Tomáš s Alenou došli k divadlu na ostrůvek. Tomáš zabrejlil do jízdního řádu a pokrčil rameny.

„Teď’ nic...“

„Berem tágo, ne?“ řešila to Alena.

„Hele... a co si udělat procházku přes Kampu... nebo přes most?“

„Procházku? Teď?“

„No... teď je to nejlepší,“ nechápal Tomáš „krásná procházka... romantika, ne? ...a za dvacet minut sme doma...“

„Chceš říct, že nemáš na tágo?“ změnila Alena tón hlasu.

Tomáš se zamyslel „No ...možná jakž takž.“

„Tak jedem tágem... já se budu courat pěšky po nocích, protože ty nemáš na tágo... to je v prdeli teda...“ a už se rozhlížela.

„Ne...“ nechápal Tomáš „přece to je hezký, ne? Procházka přes vopuštěnej Karlův most...“

Alena se zašklebila a rychlými kroky zamířila na roh, kde byla větší frekvence drandících taxíků.

4. BOMBING

Pavla se Petrovi zavěsila do ramene a Petr kombinoval a kombinoval, jak to dneska udělat. „Hele, ale dokdy musíš bejt doma? Vono se to taky může pěkně protáhnout...“

Mávla rukou, „naši sou eště furt pryč,“ bylo na ní vidět soustředění, „vrátěj se zejtra po vobědě...“

„Tak to jo,“ dořek to Petr za ní, „to je dobrý ne?“

Pavla ho stiskla trochu víc, snad aby mu nažhavila dlouhé vedení.

„Kam dem?“ zeptal se Michal.

„Jen tak...“ mávnul rukou Petr. „Pavla chce vidět, jak vypadá bombing...“

„Se posrala, ne?!“ ulítlo Michalovi, ale nikdo na to moc nereagoval.

Pavla utrousila „Petře, já sem eště nikdy nebyla vožralá...“

Petr obrátil oči v sloup.

„Povedeš mě?“ zeptala se. Oddech si. Vono to s tou akcí zase nebude tak zlý. Ale když je vožralá, mohla by se nechat snáz zpracovat. „Jasně…“ řek co nejkonejšivěj a vyrazili.

„kdes to slyšela… bombing…?“ napůl se ptal Pavly.

Pavla se zatvářila nechápavě.

Petr si spustil svou „…bombing… To je většinou stříbro, chrom. Ale vo to nejde. De vo rychlost. Musí to bejt super a za pár vteřin.“

„To je něco jinýho, než ty ména?“ ujišťovala se.

„Tagy?“ Snažil se Michal bejt chytrej „no kurva! Tagy to je takový to pro toye. Tagy sou vlastně dobrý hlavně na to, aby bylo vidět, kdo tady právě na scéně dělá.“

„Dyť sou jich všude spousty.“ namítla. „A musim říct, že teda, když to vidim na Karlově mostě, tak bych toho autora skopala přes zábradlí.

„No jasně…“ machroval Petr „Rozumíš, můžeš mít tisíc tagů… no dobrý. A mimochodem – pražský writeři maj památky tabu. Vod těch na mostě nenajdeš ani fň. To dělaj ty posraný Němci, kerý si myslej, že se z nich každej zesere štěstim. Tagů můžeš mít kolik chceš. To umí každej blb. Ale pár chromů na dobrejch místech…“

„Aby byly vidět?“ podívala se mu zblízka do očí.

„Jo,“ vysvětloval a propadal se do té hloubky.

„A to sou taky ty nápisy?“

„Většinou. Tam ani nejde vo to, co tam uděláš, jako, že je to na místě, kam si toyové netroufnou…“ a Michal mu skočil do řeči „Čim je to nebezpečnější… čim častěj tudy jezděj poliši… tim líp.“

„No, jo. Takže vono vlastně de jenom vo to někam vlézt, mít ty nervy a cokoli stříbrnýho tam napráskat…“ rovnala si to v hlavě, jako že už dávno tušila, že kluci, co běhaj vožralí po nocích, nic moc namalovat nemůžou.

„Ale prd!“ nedal se Petr „De vo to aby to bylo dobrý… Jen si to někdy zkus. Nakreslíš si skeč, no dobrý… Ale ty ho pak musíš umět zpaměti a pak si vemeš dózu a namaluješ to. A máš na to třeba mi-

nutu, nebo dvě! Nesmí ti stejkat barva, linka musí bejt přesná, pravidelná, jednim jistym tahem... To neni nic pro toye.“

„Hele, když vo tom tak básníš... víš, co je po Praze těch zmršenejch, kde ta barva teče a celý je to úplně pitomý...?“

„No jasně, ale ty nedělal žádný alt schule méno. To dělal ňákej patnáctiletej sráč, kerej to neumí.“ zamračil se. Jakoby on sám tim alt schule ménem byl.

„Kurnik, touhle ulicí sem eště nešel…“ zajásal, když si uvědomil, že tu nikde nevidí svý tagy. Vytáhnul tlustý „permanentní“ popisovač. A na první dveře vytočil automatizovaným pohybem ne zcela jasný klikyhák.

„A co to jako je?“ nakláněla Pavla hlavu v naději, že když se na to bude dívat pod jiným úhlem, třeba to bude srozumitelnější.

Nebylo.

Petr se zachmuřil. „To vážně nevidíš?“

„Ne…“ rozesmála se „co jako mam vidět?“

„Tady přece – muj monogram,“ a prstama obtahoval černý linie, aby to Pavle názorně demonstroval.

„Ne. Vopravdu furt nic,“ zklamala ho.

„To snad není možný.“ Zasunul si fix do náprsní kapsičky u bundy. „Hele, musíš si uvědomit, že ať to vypadá jak chce, pořád sou to všechno jenom tiskací písmena... no sou k sobě všelijak pospojovaný a na konci bejvá takovej ornament... na něm taky záleží...“ pak chytil Pavlu a pokračovali v cestě.

Michal je maličko předhonil a na plechový vrata do průjezdu nějakýho baráku mastil úplně jinej nápis.

„DEGEN“ rozesmála se Pavla. „To jako aby si na lidi z tohodle baráku každej dal majzla, protože sou to degenerovaný dementi?“

Michal se strašlivě zamračil. „Doprdele, buchty prostě na bomz nepatřej... na žádnou akci. Copak tady se dá něco udělat, když se všemu akorát blbě hihňá?“

„Co je to DEGEN?“ ptala se dál.

„Ježišmarijá, prostě DEGEN, no. To si eště nikde neviděla? To je prostě značka, moje značka. Že na každym rohu visí Coca-Cola

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Graffiti rules*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.